

Εἰσελθοῦσα μόλις δεκαεξαετής ὑπηρέτρια παρὰ τῷ Κ. Δ. ὤφειλε ν' ἀντιπαλαίσῃ καθ' ὅλων ἐκείνων τῶν ραδιουργιῶν, ὥφειλε νὰ προφυλάξῃ ἐαυτὴν ἀφ' ὅλων ἐκείνων τῶν παγίδων ἃς αἱ μοχθηραὶ ἐκείναι ψυχαὶ βάλλουσιν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὄπλον εἶχε ν' ἀντιτάξῃ ἢ δυστυχὲς Αἰκατερίνη κατὰ τῶν δολιοστητῶν τοῦ Κ. Δ. εἰμὴ τὴν ἀθωότητά της. Ὅπλον εὐγενές, ὥραϊον τῷ ὄντι, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀσθενές πρὸς τούτοις. Ὁ Κ. Δ. ἦτο ἀγαυός, ἦτο πλούσιος, ὑπεσχέθη τῇ Αἰκατερίνῃ ὅτι θὰ τὴν λάβῃ σύζυγόν του, ἡ ἀθῶα κόρη ἐπίστευσεν καὶ ἠπατήθη.

Ἡδὴ ὥχρὰ καὶ ἐπιθανάτιος κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ τοκετοῦ καταρωμένη τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως της.

Ὁ Κ. Δ. ἠδύνατο βεβαίως νὰ μετριάσῃ τὰς ὁδύνας, ν' ἀνακουφίσῃ τὰ δεινὰ τῆς ἀπατηθείσης διὰ μυρίων μέσων ἀλλ' ὁ Κ. Δ. ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀρπάζουσι καὶ δὲν δίδουσι, ἀτιμάζουσι καὶ λησμονοῦν, ὡς λησμονεῖ ὁ διαβάτης τὴν ἐσπέραν ὅπερ τὴν πρωΐαν κατεσύντριψεν ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ ἀνθός.

Αἰφνης κρυγὴ ὀξεῖα καὶ ὀδυνηρὰ ἠκούσθη, ὁμοία ἐκείνης ἣν ἡ γυνὴ ἐκβάλλει ὅτε εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τοῦ βίου νέον καὶ ἀσθενὲς ἀκάτιον ἀναφαίνεται, ὅτε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς νέος προβαίνει διαβάτης, ὅτε εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς Εἰμαρμένης νέον προσφέρεται θῦμα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὃ πρὸ τῆς Παναγίας λύχνος ἐσβέσθη ἔνεκα ἐλλείψεως ἐλαίου καὶ σκότος τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον ἐκάλυψε τὸν θάλαμον ὡς πρῶτος οἰωνὸς ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νεογεννήτου τέκνου. Τὸ εἰς τὸ σκότος γεννηθὲν τὸ εἰς τὸ σκότος αὐξήθην καὶ τὸ εἰς τὸ σκότος ζῶν τέκνον ἦτον ὁ Μιχαήλ.

Παρακατιὸν θέλομεν ἶδει τὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἀφορῶντα.

(ἔπεται συνέχεια.)

## ΝΑΥΑΓΙΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΑΚΤΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἐπιστολὴ τις με προσεκάλει νὰ ἐμφανισθῶ ἀνευ ἀναβολῆς εἰς Ἑλ-Ἀρόν, καὶ ἡ ἀμυχανία μου ἦν ὑπέρμετρος, διότι τὸ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς παραλίας ταύτης ἀτμόπλοον ἐμελλε νὰ διέλθῃ μετὰ δέκα ἡμέρας. Καὶ εἰ μὲν εὐρισκόμεν εἰς λιμένα ὅπως οὖν πολὺπλοον, εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσω τὴν πάροδόν μου δι' ἐμπορικοῦ πλοίου, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα ταύτην δὲν ἠδυνάμην νὰ τρέφω

ἐν Βουγία, ἣν σπανιώτατα σκάφη τινὰ ἐπισκέπτοντο. Καὶ οὕτω δέ, ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω μέχρι τῆς παραλίας ὅπως πληροφορηθῶ ἂν ὀριστικῶς ἐμελλον νὰ περιμένω τὴν ἔλευσιν τοῦ ταχυδρόμου.

Κατερχόμενος τὴν ὁδὸν ἢ μᾶλλον τὸ κάταντες λιθόστρωτον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν παραλίαν ἡσθάνθην ὀπισθεν χεῖρα τύπτουσάν με οἰκιακῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Καλὴ μέρα! πῶς ἔχεις; με ἠρώτησε μεριδιὼν μέγας τις μαῦρος, μεθ' οὗ μῆνας τινὰς πρότερον εἶχον πολλάκις ταξιδεύσει.

— Εἶσαι σὺ, Μουσσᾶ; καὶ πρὸ τίνος καιροῦ εὐρίσκεσαι ἐν Βουγία;

— Πρὸ ἁκτῶ ἡμερῶν· ἀλλ' αὔριον τὴν πρωΐαν θέλω μεν ἀποπλεύσει.

— Ἀ!... δὲν παρετήρησα τὴν ὁλκάδα σου ἐν τῷ λιμένι.

Ὁ μαῦρος ἐξέφερε βαθύν στεναγμὸν καὶ προσέθεσε·

— Ἡ Ἑλ-Ρεσοῦλ δὲν ὑπάρχει πλέον, τὰ λυσομανῆ κύματα τοῦ ἀκρωτηρίου Ματιροῦ, κατεβρόχθισαν τὸ ξύλινον σῶμά της.

— Τάλαν Μουσσᾶ! Καὶ ἠναγκάστης λοιπὸν ν' ἀγοράσῃς ἑτέραν...

— Καὶ πῶς; δὲν εἶχον οὔτε λεπτὸν ὅτ' ἐπανήλθον εἰς Δῆλον.

— Ἀλλ' αὔριον ἀναχωρεῖς, ὡς μοι εἶπες.

— Ἀληθῶς ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ Ἀγία Μαρία τοῦ Πάθου, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Νεαπολιτάνου ναυκλήρου Ἰωσήφ.

— Καὶ ποῦ θέλεις διευθυνθῇ;

— Ἐχομεν φορτίον οἴνου διὰ Στόραν.

— Ἀπέρχουσαι λοιπὸν εἰς Στόραν; ἐκράυγασα. Καὶ τοχάζουσαι ὅτι ὁ ναύκληρος ἤθελε συγκατατεθῇ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τινὰ ἐπιβάτην;

— Μάλιστα, πρὸ πάντων ἂν πληρώνη καλῶς, διότι ὁ Ἰταλὸς οὗτος ἔχει πολλὴν ὀρεξιν λεπτῶν.

— Ὁδήγησόν με λοιπὸν παρ' αὐτῷ.

Καταβάντες τὸ λιθόστρωτον ἐφθάσαμεν ἐντὸς ὀλίγου πλησίον μικροῦ ἐφολκίου, ὅπερ εἰς λεπτά τινα μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν Ἀγίαν Μαρίαν τοῦ Πάθου. Μετρίως ἐθέλχθη ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ εὐτελοῦς τούτου πλοιαρίου, ὅπερ, σχήματος ὃν λίαν ἀποτόμου, καὶ χωρητικότητος οὐχὶ μείζονος τῶν 25 τόνων, τόσῳ ἦν ἐμπεφυγμένον, ὥστε οἱ πῖθοι τῶν οἴνων ὑπερέβαινον καθ' ἓν πλήρες ἡμίμετρον τὰ ἑκατέρωθεν παραβόματα. Ὑπτιος ἐπὶ παλαιᾷς προβατείας μηλωτῆς, καὶ τὸν συνήθη πῖλον τῶν ναυτῶν τῆς Μεσογείου φέρων, ὁ Ἰωσήφ ἐκάπνιζε νωχελῶς.

— Αἱ! ναύκληρε! ἰδοὺ εἰς ἐπιβάτης διὰ Στόραν θέλεις νὰ ἐπιβιβάσθῃ; ἠρώτησεν ὁ μαῦρος προσπελάζων τὸ ἐφολκίον καὶ προσκαλὼν με νὰ μεταβῶ εἰς τὸ πλοῖον.

— Φέρει ἀποσκευὴν; ἐπαρξάρισεν ὁ Ἰωσήφ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Οὐχί, ἀπεκρίθην.

Ὁ ναύκληρος μὲ ἤξιωσε τότε πλαγίου τινὸς βλέμματος. Οἱ ἐκλελυμένοι χαρακτῆρες καὶ ἡ δυσμορφία τοῦ προσώπου του δὲν μοι ἐνέπνευσαν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

— Εἴκοσι φράγκα ἐκτὸς τῆς τροφῆς, μοι λέγει.

— Παραδέχομαι.

— Δότε μοι λοιπὸν τὰ διαβατήριά σας, καὶ ἔλθετε νὰ διανυκτερεύσητε μεθ' ἡμῶν.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου (καὶ αὕτη ἦν ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας δὲν βλέπει τις σχεδὸν εἰμὴ ἐν τῇ Ἀνατολῇ) ἡ Ἁγία Μαρία ἀνῆλθῃ. Μόλις ἀπεμακρύνθημεν ἡμῖς σχεδὸν μίλιον τῆς ξηρᾶς, καὶ ἡ τρίγωνος ὁθόνη ἐλαλπώθη ὡς σφαῖρα, ὃ δὲ βραδύς ἡμῶν δρόμων διέγραψε βαθεῖαν αὐλακὰ ἐπὶ τῶν κυανῶν τοῦ κόλπου κυμάτων. Μεθ' ὅλην τὴν κακὴν τοῦ πλοίου τούτου κατασκευὴν καὶ τὴν ἀβελτηρίαν μεθ' ἧς εἶχε ταξιθετηθῇ τὸ φορτίον, διηλύσαμεν ἕξ μίλια, ὅποτε αἰφνιδία μεταβολὴ τοῦ ἀέρος κατέβαλε τὸ ἱστίον, ὅπερ κατέπεσε κυμαίνομενον. Ὁ ναύκληρος διέταξε στραφῆν, ἀλλ' ἀμέσως ἐδραμεύθημεν ὑπὸ πολυώρου κνημίας καθ' ἣν οὐδ' ἡμίσειαν λεῦγαν προέβημεν.

Κατὰ ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ὁ στρατηγὸς Βεδῶ ἐπεχειρεῖ ἐκστρατεῖαν ἐν τῇ ἄνω Καβυλίᾳ, ὅπως πληροφωρηθῇ περὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν λαῶν αὐτῆς καταστάσεως, ἅπαντες δὲ οἱ ὀρεινοὶ εὐρίσκοντο εἰς κίνησιν, καὶ διὰ τηλεσκοπίου ἐντελέστατα διεκρίνομεν αὐτοὺς συνθηροισμένους ἀνὰ πολυἀριθμὰ εἴρη ἐφ' ὅλων τῶν λόφων τῆς ἀκτῆς.

Ἡ ὄψις τοῦ Ἰωσήφ μοι ἐφαίνετο ἀνῆσυχος· παρετήρει μετὰ προδήλου προκαταλήψεως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἥτις οὐδόλως ἐρρύτιδαῦτο. Ἐλθόντος ὅθεν τοῦ Μουσσᾶ ἵνα ἐκτελέσῃ ἐργασίαν τινὰ πλησίον μου, ἠρώτησα αὐτὸν χαμηλοφώνως:

— Τί ἄρα ἔχει ὁ ναύκληρος; μοι φαίνεται ἀσθενής.

— Σιγὴ! ὑπέλαβεν ὁ μαῦρος περιβλέπων κύκλῳ ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι οὐδεὶς τὸν ἤκουεν· ὁ Ἰωσήφ βλέπει τι ἐρχόμενον εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἀ! εἶπον ἐκπεπληγμένοι· καὶ ὅμως ὁ ἀνέφαλος οὐτος οὐρανὸς καὶ ἡ καθαρὰ ἀτμοσφαῖρα οὐδὲν προμηνύουσι δυσάρεστον.

— Εἶναι παγίς ἐν ᾗ οἱ παλαιοὶ ναῦται δὲν παγιδεύονται. . . . Ἰδὲ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, οἱ δελφῖνες ἄρχονται νὰ χορεύωσι.

Καὶ ὁ Μουσσᾶς μοι ἔδειξεν εἰς ἀπόστασιν ἐξήκοντα ὀργυῶν μεγάλους ἰχθῦς παίζοντας εἰς τὸ ὕδωρ.

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν θέλομεν λάβει καιρὸν, νομίζω, νὰ ζητήσωμεν ἄσυλον ἐντὸς ἐνὸς τῶν πολυἀριθμῶν λιμενίσκων τῆς ἀκτῆς.

— Φεῦ, φεῦ! ἀμφιβάλλω. . . ὑπετονθόρισεν ὁ μαῦρος, καὶ μάλιστα ἂν ὁ ναύκληρος πηδαλιουχῆται.

— Εἶναι λοιπὸν κακὸς ναυτικός;

— Οὐχί· τούναντίον οὐδεὶς γνωρίζει κάλλιον τὴν πορείαν του.

— Τότε λοιπὸν. . .

Ὁ Μουσσᾶς κλίνας εἰς τὸ οὖς μου,

— Εἶναι δειλός. . . εἶπε, χάνει ἐντελῶς τὸν νοῦν του ὅταν πνεύσῃ λαῦρος ὁ ἀνεμος.

Θάλλπος πνιγρὸν διεδέχθη ἐντὸς ὀλίγου τὴν γλυκεῖαν αὔραν, ἣν ἀπὸ πρῶϊας ἀνεπνέομεν, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγένετο αἶφνης φλογόχρους.

— Εἰς τὰς κώπας, κωπηλατοῦμεν καρτερῶς! ἐκράυγασεν ὁ Ἰωσήφ, καταλαμβάνων τὸ πηδάλιον καὶ διευθύνων τὴν πρῶραν πρὸς ὀρμίσκον τινὰ, ὃν ἐκ προγεγεσέρας ἐποχῆς ἐγνώριζεν.

Ὁ Μουσσᾶς, εἰς γέρον ναύτης Γενουαῖος καὶ ὁ παῖς τοῦ πλοίου, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα τοῦ δρόμωνος, ἔσπευσαν νὰ καταλάβωσι τὰς μακρὰς κώπας καὶ ἤρξαντο στιβαρῶς νὰ ἐλαύνωσιν. Ἐβοήθησα αὐτοὺς ὅσον ἡδυνάμην. Ἀλλὰ δέκα λεπτὰ μόλις εἶχον παρέλθει, καὶ σφοδρὸν κτύπημα ἀέρος ὤθησεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ πλαγίου, ὥστε δὲ τὸ ἄρμενον πρὸς τὸν αἰθέρα ὡς λεπτὴν ταινίαν ἐκ τριχάπτου. Αἶφνης νεφέλη ἀμαυρὰ ὡς φιάλη μέλανος, κυλισθεῖσα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας κατέκρυψεν ἀφ' ἡμῶν τὸν οὐρανόν. Ὁ λαίλαψ ἀνειλίχθη τότε μεθ' ὅλης τῆς φρικώδους αὐτοῦ μεγαλοπρεπειᾶς.

Ἡ θέσις ἡμῶν ἐδεινούτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, διότι ὁ δρόμων τοῦ ὁποίου τὸ κατάστρωμα ἐξισούτο σχεδὸν μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, εἰσεδέχετο τεράστια κύματα. Ἠναγκάσθημεν ὅθεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν κωπηλασίαν καὶ νὰ προσαρτηθῶμεν εἰς τοὺς προτόνους, ἵνα μὴ σαρωθῶμεν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἅτινα κατὰ πᾶσαν στιγμήν παρήρχοντο ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας.

Ὁ δυστυχὴς Ἰωσήφ, πελιδνὸς τὴν ὄψιν ἀφῆκε τὸ πηδάλιον καὶ ἤρξατο γεγονυῖα τῇ φωνῇ ν' ἀπαγγέλλῃ ὅσας ἡ μνήμη του διετῆρει προσευχάς. Ὁ Μουσσᾶς ἔσπευσε τότε πρὸς τὸ οἶάκιον ὅπως τὸν διαδεχθῇ. Ὁ εὐτελής ἡμῶν κέλῃς ὁπέδιδεν ὡς καρύου λέπος φοβερωτάτους τριγμούς, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν διαλυόμενον. Ἐπὶ τέλους πελώριόν τι κύμα φρικωδέστερον τῶν προγεγεστέρων ἐρρίψεν ἡμᾶς ἐπὶ σπινάθῃ, ἐφ' ἧς ὁ δρόμων κατεσυντρίβη ὡς ὕελας, ἡμεῖς δὲ κατεδροχθίσθημεν ὑπὸ τῶν κυμάτων. . . .

Ἀγνοῶ πῶς εὐρέθην παρὰ τὴν ἀκτὴν ἠνέχθην πιθανῶς ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἀφ' οὗ ἠδυνήθην νὰ ἐπανορθωθῇ, ἦν νὰ ἐρευνήσω περὶ τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν συμπλωτῆρων μου. Εἰς ἀπόστασιν 15 περίπου βημάτων ἀπ' ἐμοῦ ἀνεκάλυψα τὸν μαῦρον ἐκλελυμένον καὶ

ἀσθμαίνοντα πλησίον τῶν πτωμάτων τοῦ τε Ἰωσήφ καὶ τοῦ Γενουαίου· ἠρώτησα αὐτὸν περὶ τοῦ παιδὸς ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ἡτένιζα δι' ἐνὸς βλέμματός τὴν φρίκην τῆς θέσεώς μας· διεσώθημεν ἐκ τῆς θαλάσσης ὅπως περιπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Καβυλίων.

— Στοχάζεσαι δυνατόν, ἠρώτησα τὸν Μουσσᾶν, ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς Βουγίαν ἢ εἰς Ζιζελλί, χωρὶς νὰ συλληφθῶμεν ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν;

— Μοὶ φαίνεται ἀμφίβολον, διότι δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ ὁδοιπορώμεν διὰ νυκτός, ἀλλως τε δὲν γινώσκω τὸν τόπον τοῦτον κάλλιον σοῦ.

— Ὁφείλομεν ἄρα ν' ἀφεθῶμεν πρὸς αἰχμαλωσίαν.

— Οὐδαμῶς τὸ ἐπεθύμουν.

— Τί θ' ἀποβῶμεν λοιπόν;

Ὁ Μουσσᾶς μ' ἐθεώρησε περιέργως εἰς ταύτας τὰς λέξεις.

— Ὅ,τι συνήθως ἀποβαίνουσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, εἶπε ποιήσας ἐκφραστικὴν τινα κίνησιν.

— Στοχάζεσαι ὅτι θέλουσι μᾶς κατατομήσει;

— Ἀνταμφιβάλλως, ἀφοῦ πρότερον μᾶς ἐψήσωσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

— Κάλλιον ὅθεν ν' ἀποθάνωμεν παρὰ νὰ περιπέσωμεν εἰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέτρον ὅπερ ἤδη δυνάμεθα νὰ λάβωμεν.

— Τὸ αὐτὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος ἀφοῦ κατώρθωσεν ἤδη νὰ στῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἡ νύξ ἤρξατο νὰ προχωρῇ, ἀλλ' ὁ τυφὼν δὲν κατέπαυεν. Εἰς μάτην ἐζητήσαμεν νὰ συναθροίσωμεν χρήσιμά τινα λείψανα τοῦ ναυαγίου· τὸ μέρος ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα ἦν μὲν εὐπρόσιτον, ἀλλὰ τόσῳ στενόν, καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τόσῳ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ἁκτῶν, ὥστε οὐδὲν σύντριμμα ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ ἐπὶ τῆς χέρσου. Βλέποντες δ' ὅτι ἀνωφελῶς ἠθέλομεν ἀπολέσει τὸν πολυτίμον καιρὸν μας, ἐνταφιάσαντες ἐν τῇ ἄμμῳ τοὺς νεκροὺς τοῦ τε ναυκλήρου καὶ τοῦ Γενουαίου, κατελίπομεν τὴν ἁκτὴν καὶ ἤρξαμεθα ν' ἀνέρπωμεν ἐπὶ τινος γηλόφου, ὅπουθεν ἢ ὅρασις εἶδύνατο νὰ περιλάβῃ ἱκανὴν ἐκτασιν γῆς.

Πρῶτος ὁ μαῦρος ἐφθασεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὅπου αἶφνης κατεκλίνθη ποιῶν μοι σημεῖον ἵνα σιωπήσω. Ἐπὶ χλοερῷ λόφῳ, ὀκτακόσια σχεδὸν μέτρα ἀπέχοντος, παρατηρήσαμεν σημαντικὸν ἀριθμὸν ῥαβδωτῶν σκηνῶν περιτοιχαζομένων ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀνδρῶν τῶν ὁποίων διεκρίνομεν τὰ μακρὰ πυροβόλα. Ἐκατοστὺς δὲ ἱππῶν ἐδοσκον τὴν δροσερὰν πόαν τοῦ λόφου.

— Δεινόν, δεινόν... ἐψήθυσεν ὁ Μουσσᾶς μορφαζόμενος· εὕρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ πολυαριθμοῦ στρατιᾶς παρασκευαζομένης εἰς ἐκστρατείαν.

— Μάλλει ἴσως νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν προσβληθεισῶν φυλῶν ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ σώματος.

— Τὸ πιστεύω. Ἀλλ' ἄγωμεν, δὲν εἶναι συμφέρον νὰ προβῶμεν περαιτέρω, ἐπανελάθεν ὁ μαῦρος ὀπισθοπορῶν τετραποδητὶ, καταβῶμεν αὖθις πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ζητήσωμεν μέσον δι' οὗ νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς θέσεως.

Παρακολούθησα αὐτὸν μετὰ πίστεως, διότι ἐκτὸς τῆς ἰδιαιτέρας ὑπολήψεως ἦν μοι ἐνέπνεεν ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ, ἐγίνωσκον ὅτι οὐχ ἥττον ἐμοῦ ἐθεώρει συμφέρον ν' ἀποφύγῃ τοὺς Καβυλίους. Κυριολεκτικῶς ἀπεθνήσκουμεν τῆς πείνης, καὶ τὰ ἐνδύματα ἡμῶν βεβαρυμένα ὑπὸ τοῦ ὕδατος μετέδιδον ἡμῖν ζωντὰν δρόσον, ἥτις ἀπέθανεν ἀφόρητος. Παραπορευόμενοι τὴν ἁκτὴν εἰσομένε εὐτυχῶς ἐχίνας τινὰς καὶ δύο παγούρους οὔτινες πρὸς ὀλίγον μᾶς διατήρησαν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡμεῖς εἰσέτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξέλθωμεν μετὰ τινος ἀσφαλείας ἐκ τῆς εἰρηκτῆς ταύτης.

— Ἀνυπερθέτως ὀφείλομεν αὐρίον ν' ἀναχωρήσωμεν προαίματα, διότι ἀλλως θέλομεν ἀφείκτως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τῶν ληστρικῶν ταγμάτων.

— Τί ποιητέον;

— Ἀγνοῶ.

Ἡ θέσις μας ἀληθῶς ἦν φρικώδης· ὀπισθεν μὲν ἐξετεινετο τὸ ἄπειρον τῆς θαλάσσης, ἔμπροσθεν δὲ εἰς ἀπόστασιν ἑκατοστίων τινῶν βημάτων ἐσκήνουν ἐχθροὶ ἀδυσώπητοι.

— Συνέλαβά τινα ἰδέαν, λέγω πάραυτα εἰς τὸν μαῦρον, δάνεισόν μοι τὴν μάχαιράν σου.

Ὁ Μουσσᾶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κολεοῦ μακρὸν καὶ πλατὺ φάσγανον.

— Πρὸς τί; με ἠρώτησεν.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἤρχισα νὰ κόπτω τοὺς πυκνότερους τῶν κλάδων ἐξ ὧν ἠδυνήθη νὰ εὕρω, καὶ προσεκάλεσα τὸν μαῦρον νὰ τοὺς ἐπισκωρεύσῃ. Ὅτε δ' ἡ ποσότης αὐτῶν μοὶ ἐφάνη ἱκανή, ἐξέβαλον τὸν χιτῶνά μου, ἔκοψα αὐτὸν εἰς στενὰ χωρία τὰ ὅποια τυλίσσω κατεσκεύασα σχοινίον ἱκανῶν μέτρων.

— Ἐνόησα! ἐκραύγασεν ὁ Μουσσᾶς, θέλεις προσβάλλει τοὺς Καβυλίους δι' αὐτῶν τῶν ὀπλῶν των, θέλεις δηλ. κατασκευάσει θάμνον ἀκανθώδη δι' οὗ νὰ διέλθῃς μεταξὺ αὐτῶν. Θέλομεν ἴσως ἐπιτύχει, ἀλλ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα, σκεπτόμεθα.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

I. Δ. Τ.